

Guds syn på krig og vold

***"Han bringer krige til ophør til jordens ende; han
bryder buer og hugger spyd i stykker; han
brænder stridsvogne i ilden."***
Salme 46:9

Vi er nu godt inde i det 21. århundrede. Forholdene i verden forværrer hurtigt. De mennesker, vi har stølet på, de ting, vi har lært at kende og nyde, og som vi endda har taget for givet, forsvinder. Mange i verden i dag lever i en konstant tilstand af frygt. Vi ser med egne øjne, at spændingerne i verden er på et historisk højdepunkt. Konflikter, krige og terrorhandlinger fylder nu vores overskrifter og nyhedsrapporter. Verden er fanget i en frenesi, der har fået mange til at frygte for deres eksistens. En kamp mellem de formodede kræfter af godt og ondt på jorden er i gang. Der er blevet opfordret til at gribe til våben, hvilket har ført til, at vold bliver gengældt med vold. Der er blevet lagt et stort pres på enkeltpersoner for at "deltage i kampen" for enhver pris.

Menneskeheden søger generelt ikke hjælp hos Gud, men stoler på sine egne metoder til at skabe fred i verden. I denne situation står Guds børn over for mange vigtige beslutninger. Hvad lærer Skriften om vold, krig og drab? Hvordan kan Skriften bruges som grundlag for at modsætte sig krig og vold? Vi håber, at den følgende diskussion vil hjælpe læseren med at finde svar på disse vigtige spørgsmål.

Gamle Testamentets beskrivelser af Gud

Gud beskrives ofte i Bibelen ved hjælp af krigslignende udtryk – "Herrens vrede" og "Herrens harme", som nævnt i 4. Mosebog 11:10,33. Den himmelske Fader er som "en fortærende ild", for "det er en frygtelig ting at falde i den levende Guds hænder". (5. Mosebog 4:24; Hebræerbrevet 10:31). "Hævnen og gengældelsen tilhører mig." (5. Mosebog 32:35). Herren er "en jaloux Gud" og "en krigsmand", der rejser sig for at dømme nationerne på sin bestemte tid. 2. Mosebog 20:5; 15:3

Israels krigere

I Guds omgang med Israels nation ser vi, at de blev pålagt at tælle sig selv efter hære. "Herren talte til Moses i ørkenen Sinai, i tabernaklet, forsamlingens , ... efter at de var kommet ud af Ægypten, og sagde: Tag optællingen af hele Israels børns forsamling

efter deres familier, efter deres fædres huse, med antallet af deres navne, alle mænd efter deres folketælling. Fra tyve år og opefter, alle, der er i stand til at drage ud i krig i Israel: Du og Aron skal tælle dem efter deres hære." 4 Mosebog 1:1-3

Israelitterne blev ofte ledet af krigere i deres kamp for at erobre det lovede land. Josva, "hærføreren for Herrens hær", blev instrueret af en engel i, hvordan han skulle ødelægge Jeriko. (Josva 5:14; 6:2-5). Med trompeternes lyd og guddommelig indgriben "faldt byens mure ned" og blev "fuldstændig ødelagt". Josva 6:20,21

Gud lærte sit folk at kæmpe. David siger: "Velsignet være Herren, min styrke, som lærer mine hænder at kæmpe og mine fingre at stride: Min godhed og min fæstning, mit høje tårn og min frelser, mit skjold og den, jeg stoler på, som underkaster mit folk under mig." Salme 144:1,2

Gud kæmper for sit folk

Gud kæmpede for sit folk, da de blev forfulgt af Farao, kongen af Egypten, og hans hær af heste og stridsvogne. "Da Farao nærmede sig, løftede Israels børn deres øjne, og se, egypterne marcherede efter dem; og de blev meget bange, og Israels børn råbte

til Herren. ... Og Moses sagde til folket: Frygt ikke, stå stille og se Herrens frelse, som han vil vise jer i dag; for de egyptere, som I har set i dag, skal I aldrig mere se. Herren skal kæmpe for jer, og I skal holde fred." (2. Mosebog 14:10-14). Havets vande delte sig ved Guds kraft, og Israels hær blev frelst; Egyptens hære blev tilintetgjort.

I en senere beretning står der: »Herren talte til Moses og sagde: Hæv hævn over midianitterne for Israels børn! ... Moses talte til folket og sagde: Rust nogle af jer til krig, og lad dem drage ud mod midianitterne! ... I skal sende tusind mand fra hver stamme, fra alle Israels stammer, til krigen. ... Og de dræbte midianitternes konger.« 4 Mosebog 31:1-8

"En tid til alt"

En anden række skriftsteder fra Det Gamle Testamente, der skal overvejes, findes i Prædikerens 3:1,3,8: "Alting har sin tid, og alt under himlen har sin tid: ... En tid til at dræbe og en tid til at helbrede; en tid til at nedbryde og en tid til at opbygge; ... En tid til at elske og en tid til at hade; en tid til krig og en tid til fred." Mange mennesker har brugt disse skriftsteder til at retfærdiggøre drab og krigsførelse. Men når vi undersøger dette nærmere, ser vi, at Salomo skrev på baggrund af sine mange tidligere erfaringer og observationer. Han fremfører et argument ud fra et

socialt perspektiv. Han ser mennesker arbejde hårdt i alle mulige bestræbelser, og han spørger klogt: "Hvad nytte har den, der arbejder i det, han arbejder? Jeg har set den møje, som Gud har pålagt menneskenes børn at udøve." vers 9,10

Salomo afslutter sin diskussion i Prædikeren med: "Lad os høre konklusionen på hele sagen: Frygt Gud og hold hans bud, for det er hele menneskets pligt. For Gud vil dømme alt, hvad der er gjort, med alt, hvad der er hemmeligt, hvad det end er, godt eller ondt." Prædikeren 12:13,14

En kærlighedens Gud

I lyset af det foregående stiller vi nu et legitimt spørgsmål, som mange stiller: Hvis Gud er en kærlighedens Gud, som Bibelen fortæller os, hvordan kan vi så forstå hans befalinger til Israels børn, såsom at de skal "fuldstændig ødelægge" deres fjender? (1 Johannes 4:8,16; 5 Mosebog 12:2; 20:17). Vi må huske, at Israels nation var Guds pagtsfolk: „Kun jer har jeg kendt af alle jordens slægter.“ Amos 3:2

Det faktum, at Israels børn var Guds udvalgte folk, læres tydeligt i Bibelen. Vi bemærker disse ord fra profeten Jeremias: "Så har jeg fået hele Israels hus

og hele Judas hus til at holde fast ved mig, siger Herren, for at de kan være mit folk, mit navn, min pris og min ære." Jeg vil være "Gud for alle Israels familier, og de skal være mit folk." (Jeremias 13:11; 31:1). Da Gud talte til Jakob, faderen til Israels tolv stammer, sagde han: "I dig og i dit afkom skal alle jordens familier velsignes." 1. Mosebog 28:14

Kana'ans land var blevet lovet til Abrahams "afkom" eller efterkommere - det vil sige Israel - århundreder tidligere. (1. Mosebog 11:31; 12:5-7). Imidlertid havde andre folk bosat sig i landet før israelitternes ankomst som de retmæssige arvinger under Josvas ledelse. Der herskede forfærdelige forhold i det lovede land Kana'an, da Israel kom for at tage det i besiddelse. Filisterne, amoritterne og andre, der besatte landet, var meget korrupte, da de dyrkede alle former for afgudsdyrkelse, endog , hvor de ofrede mennesker i forbindelse med deres falske guder og religion. (5. Mosebog 18: 9-14). Det var fordi deres ondskab og fordærvelse havde nået et sådant niveau, at Gud i sin visdom og retfærdighed så, at det ville være bedst at ødelægge dem og placere et folk i landet, som under hans instruktioner ville nå en højere grad af civilisation.

Derfor pålagde Gud israelitterne at erobre Kana'an. Det var ikke noget, der skete uden hans tilladelse og vejledning. Inden de trådte ind i det forjættede land,

havde Herren indført et lovsystem for israelitterne. De forstod, at hvis de overtrådte disse love, ville de blive straffet. En af disse love var: "Du må ikke dræbe." (2. Mosebog 20:13). Israels naboer førte konstant krig mod dem, men hvis Israel adlød Gud, ville han hjælpe dem. Hvis de imidlertid adlød Gud, ville han lade deres fjender sejre. 3. Mosebog 26:3,6-8,14,17

En midlertidig situation

Senere i Det Gamle Testamente gjorde Gud det klart gennem profeterne, at den nuværende tid med ondskab, had, krig og fattigdom var en midlertidig situation. Hans plan vil i sidste ende fjerne al krigsførelse, had, fortvivlelse og fattigdom. Dette vil ske, når hans rige er oprettet. Gennem profeten Esajas sagde Gud om denne tid: "De skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive; nation skal ikke løfte sværd mod nation, og de skal ikke længere lære krig." "De skal ikke skade eller ødelægge på hele mit hellige bjerg." Esajas 2:4; 11:9

Det Nye Testaments syn på krig

Lad os nu se på Guds lære i Det Nye Testamente, hvor det hurtigt bliver tydeligt, at der er sket en

forandring. Den himmelske Fader behandler nu Israels nation på en anden måde, og det hele begynder med hans Søn, Jesus. I sin før-menneskelige tilværelse kaldes Guds Søn for Guds "Ord [græsk: logos]". (Johannes 1:1). Senere i samme kapitel skriver Johannes: "Ordet blev kød og boede blandt os, (og vi så hans herlighed, den herlighed som den enbårne Søn har fra Faderen), fuld af nåde og sandhed." (vers 14). "Han var i verden, og verden blev skabt ved ham, og verden kendte ham ikke. Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham." (vers 10,11). Vi ved, at "hans egne" henviser til nationen Israel. Han blev afvist af dem i opfyldelse af skriften: "Han er foragtet og afvist af mennesker." Esajas 53:3

Da Pilatus spurgte jøderne, der var samlet til vores Herres retssag: "Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes Kristus? De svarede alle: Lad ham korsfæstes." (Mattæus 27:22). Som vi læser i slutningen af beretningen, vaskede Pilatus sine hænder og fandt ingen skyld hos ham. "Da svarede hele folket og sagde: Hans blod komme over os og vores børn." Mattæus 27:25

Gennem hele sin tjeneste længtes Jesus efter at hjælpe Israel. "Jerusalem, Jerusalem, du, som dræber profeterne og steniger dem, der er sendt til dig, hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som

en høne samler sine kyllinger under sine vinger, og I ville ikke! Se, jeres hus bliver efterladt øde." (Lukas 13:34,35). På grund af denne afvisning af Guds enbårne Søn lykkedes det ikke Israel at opnå det, det længe havde søgt. De havde ønsket at opnå fortsatte velsignelser og velstand under Guds ledelse. "Hvad så? Israel har ikke opnået det, det søger ... (Som der står skrevet: Gud har givet dem en søvndyssende ånd, øjne, som ikke kan se, og ører, som ikke kan høre;). indtil i dag." Romerne 11:7,8

Eksempler, der kan lære os noget

Vi nævner nu igen, ved hjælp af Skriften, formålet med Guds forhold til Israel i Det Gamle Testamente. "Brødre, jeg vil ikke, at I skal være uvidende om, at alle vore fædre [israelitterne] var under skyen og alle gik gennem havet; ... Nu var disse ting vores eksempler, for at vi ikke skulle begære det onde, som de også begærede." 1 Korinther 10:1,6

Fra denne beretning får vi advarsler og mulighed for at lære af Israels fejltagelser, så vi kan gøre vores bedste for at tjene Gud. Det naturlige Israel var aldrig ubetinget arving til nogen del af det løfte, der blev givet til Abraham: "I dig skal alle jordens slægter velsignes." (1. Mosebog 12:3). Da Gud indgik sin pagt med Israel, var aftalen, at hvis de holdt loven,

ville de få evigt liv. Dette ville give dem mulighed for at arve det løfte, der blev givet til Abraham, og give dem privilegiet at velsigne "alle jordens slægter".

Arvinger til Guds løfter

Apostlen Peters ord: "Løftet gælder jer og jeres børn," er i fuld overensstemmelse med alt, hvad Herren har gjort med Israel, herunder hans pagt med dem som børn af hans tjener Abraham. (Apostlenes Gerninger 2:39). De havde stadig dette håb i apostel Jesus' tid, som Paulus sagde: "Det løfte håber vores tolv stammer, som tjener Gud dag og nat, at opnå." (Apostlenes Gerninger 26:7). Da Israel som nation viste sig uværdig til at blive arving til Abrahams løfter, blev de symbolsk set brudt af, og hedningerne fik mulighed for at blive podet ind og tage deres plads. Disse hedninger kunne nu som enkeltpersoner blive delagtige i "oliventræets rod og fedme", det vil sige Abrahams løfter. Romerne 11:17

Fra det tidspunkt blev kun de individer, jøder eller ikke-jøder, der tog imod Kristus, gjort til "arvinger efter løftet" som medlemmer af Abrahams åndelige afkom. (Galaterbrevet 3:29). "Den sten [Jesus], som bygmestrene [Israel som nation] forkastede, er blevet hjørnesteinen: ... Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, der bærer dets frugter." Mattæus 21:42,43

Da Israel ikke var rede til at blive brugt til at velsigne andre nationer, ophørte deres status i henhold til deres pagt med Gud, og løftet om at være et "præsterige og et helligt folk" ophørte også med at være deres. (2. Mosebog 19:6). Det blev "givet til et folk", til det åndelige Israel - "et kongeligt præsteskab, et helligt folk". (1 Peter 2:9). Vi får at vide, at denne nation er adskilt og forskellig fra alle andre og er udvalgt af Gud blandt alle jordens folk – "et folk til hans navn." Apostlenes Gerninger 15:14

Afvisning af vold og krig

Vores Herre Jesus Kristus er uden tvivl nøglen til den forandring i læren, der fremgår af Det Nye Testamente. Jesus afviste de begreber om vold og krigsførelse, som var blevet kendt og accepteret i verden. Gennem sin lære og sit eksempel gav han os en meget højere standard. "Et nyt bud giver jeg jer, at I skal elske hinanden, som jeg har elsket jer, at også I skal elske hinanden. Ved dette skal alle mennesker kende, at I er mine disciple, hvis I har kærlighed til hinanden." (Johannes 13:34,35). Dette er et højere bud, en højere lov, end den, der blev givet til jøderne under deres pagt med Gud. Den lov, som Kristus gav, er loven i den kristne pagt; det er kærlighedens lov. Den er givet til alle dem, der er kommet ind i Kristi skole, og som håber at blive en

del af det åndelige Israel. Jesus sammenfattede kærlighedens bud på denne måde: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. ... Du skal elske din næste som dig selv." Mattæus 22:37,39

Vold, som følge af synd, er udbredt i verden i dag. Den findes i mange former og involverer næsten alle kulturer på den ene eller anden måde. Satan, syndens ophavsmand, går omkring i verden "som en brølende løve, ... og søger, hvem han kan fortære" (1 Peter 5:8). Han er "denne verdens gud" og "har forblindet sindet hos dem, der ikke tror" (2 Korinther 4:4). På grund af Satans indflydelse er vold udbredt i dagens samfund.

I dag ser vi vold i hjemmet, blandt naboer, i skoler, kirker og på arbejdspladsen, endda blandt fremmede, for ikke at tale om de voldelige konflikter mellem nationer. Alt dette er i strid med Jesu lære. Han afviste vold og personlig brug af magt til at løse tvister. I Johannes 18:10-11 korrigerede Jesus for eksempel Peter for at trække sit sværd mod en tjener af ypperstepræsten, hvilket resulterede i, at tjeneren blev såret. Han sagde til Peter: "Stik dit sværd i skeden."

Vi hører aldrig mere om, at disciplene brugte magt eller vold i Herrens tjeneste. Jesus kunne have

tilkaldt "tolv legioner af engle", men det gjorde han ikke (Mattæus 26:53). Han var ikke villig til at bruge guddommelig magt til sin egen fordel. Jesus bad aldrig om at blive befriet for sine problemer, men udholdt dem med glæde som en del af sit offer. Kristi tilhængere bør også gøre det samme. "Lad denne sindstilstand være i jer, som også var i Kristus Jesus." Filipperne 2:5

Ny holdning til fjender

Vores Herre prædikede også om en ny holdning til vores fjender. "Jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, der forbander jer, gør godt mod dem, der hader jer, og bed for dem, der mishandler jer og forfølger jer." (Mattæus 5:44). Vi kunne i første omgang sige, at dette er en høj standard at leve op til, og vi ville have ret. Denne form for kærlighed går langt ud over at elske din næste. Det siges, at det er let at elske dem, der elsker os. At elske vores fjender kræver imidlertid et hjerte, der er så fuldt af kærlighed, at ikke engang en fjende kan vække onde hensigter i vores hjerter. Der ville ikke være plads til hævn eller had.

Det betyder ikke, at vi billiger ondskab eller uretfærdighed, men vi skal ikke tage del i det. Vi er imod undertrykkelse af de svage og hjælpeløse.

Mange i verden i dag har en tankegang, hvor de retfærdiggør at gøre andre fortræd for at redde sig selv. Vi skal "hade det onde og elske det gode", men vi skal ikke gengælde det onde mod andre, ikke engang vores fjender (Amos 5:15). Lad os huske, at de, der synder og gør ondt i Guds øj, vil få deres belønning. 1 Korinther 3:8

Livets principper

Vores Herre Jesus lærte livsprincipper, der er kendetegnet ved medfølelse, sagthed, barmhjertighed, renhed og fredsskabende. "Salige er de, som sørger: ... Salige er de sagthedsfulde: ... Salige er de barmhjertige: ... Salige er de rene af hjertet: ... Salige er de fredsskabende, for de skal kaldes Guds børn." (Mattæus 5:4-9). Vor Herre talte disse ord i sin bjergprædiken for at undervise sine disciple og dermed også os. Han ønsker, at vi skal være medfølelsesfulde over for dem, der befinder sig i vanskelige omstændigheder, at vi skal udøve sagthed og selvbeherskelse, at vi skal være barmhjertige over for andre, at vi skal have rene hjerter, fri for vrede og ondskab, og at vi altid skal være fredens børn. Vi vil ikke altid være i stand til at gøre disse ting perfekt, men vi ønsker at have perfekte og rene hensigter. Herrens folk skal være hjælpsomme. "Når vi har lejlighed til det, skal vi gøre

godt mod alle mennesker" og ikke deltage i denne krigsførende verdens følelser. Galaterbrevet 6:10

Renhed i hjertet over for Gud viser sig i bestræbelserne på at leve fredeligt og fremme fred hos andre. Apostlen Paulus skrev: "Så vidt det står i jeres magt, skal I leve fredeligt med alle mennesker ." (Romerne 12:18). Dette er især nødvendigt i den tid, vi lever i nu, selv om freden ikke gengældes.

Retfærdighedens fjender elsker »mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde« (Johannes 3:19). Herren søger ikke disse, men dem, der er så trofaste mod retfærdighedens principper, at de vil udøve dem selv over for deres fjender, når de forfølges. "Salige er I, når mennesker håner jer og forfølger jer og siger alt ondt mod jer på falsk vis for min skyld. Glæd jer og jubl, for jeres løn i himlen er stor." (Mattæus 5:11,12). Apostlen Peter skrev også: "Hvis nogen lider som kristen, skal han ikke skamme sig, men herliggøre Gud i denne sag." (1 Peter 4:16). Vor Herre giver os personlig forsikring, når han siger til os: "I verden skal I have trængsel, men vær ved godt mod, jeg har overvundet verden." Johannes 16:33

Kristnes ansvar

Vi skal adlyde menneskers love, når de ikke er i strid med Guds love. Men når de er i strid, skal kristne være ansvarlige over for Guds love, ikke menneskers. Bemærk de formaninger, vi får om dette. "I er et udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendommeligt folk, for at I skal forkynde hans herlighed, som har kaldet jer ud af mørket til sit vidunderlige lys. ... Mine kære, jeg beder jer som fremmede og pilgrimme: Afhold jer fra kødelige begær, som strider mod sjælen." (1 Peter 2:9,11). "Vi bør adlyde Gud frem for mennesker." Apostlenes Gerninger 5:29

Vi ved, at vor himmelske Fader anser lydighed mod hans vilje for at være en meget vigtig sag. Det har vi lært af de mange lektioner, vi har noteret os om Israels nation. Et vigtigt princip, som Jesus lærte os, er dette: »Giv derfor kejseren, hvad kejseren tilhører, og Gud, hvad Gud tilhører« (Mattæus 22:21). Vi får yderligere at vide: »Underordner jer alle menneskelige ordninger for Herrens skyld« (1 Peter 2:13). »Giv derfor alle deres ret: skat til dem, der skal have skat; told til dem, der skal have told; ... ære til dem, der skal have ære« (Romerne 13:7). Disse principper gælder alle, undtagen når vores trænet samvittighed og Guds love ville blive overtrådt.

Vor himmelske Fader udfører alt i denne urolige verden i overensstemmelse med sine planer og formål. Han ser især på, hvordan vi lever op til de lærdomme, som hans kære Søn har åbenbaret for os. De voldsomme storme i vor tid "skal prøve, af hvilket stof hver mands værk er" (1. . Korintherbrev 3:13). De vil afsløre den karakter, vi har udviklet i løbet af vores liv. Vores tro bør være bygget på Guds dyrebare løfter, som er beskrevet som "guld, sølv og ædle sten". Vi skal ikke bygge forkert med andre materialer, der ikke kan modstå denne ildprøve. Apostlen fortæller os, at alt, hvad der er bygget efter menneskelige teorier, metoder og traditioner, beskrevet som "træ, hø og strå", vil blive ødelagt. vers 10-15

Den himmelske Fader tillader alle nationer at bedrage sig selv til at tro, at de kan løse alle verdens problemer. Vi har set, at fred aldrig har varet længe; nye konflikter opstår pludseligt. Gud har tilladt disse begivenheder for at forberede menneskeheden på hans rige af evig fred, som skal regeres af hans Søn, Kristus Jesus, "Freds fyrsten". (Esajas 9:6,7). "Dit rige komme. Din vilje ske på jorden," lærte Jesus os at bede. Mattæus 6:10

Afsluttende tanker

I Det Gamle Testaments oplevelser med Israel tillod Gud, at der blev udkæmpet krige for at opnå bestemte mål vedrørende de oprindelige løfter, der var blevet givet til Abraham, Isak og Jakob. De fleste af disse konflikter vedrørte det land, der århundreder forinden var blevet lovet til det israelske folk, men som var blevet besat af hedenske og onde nationer. Sådanne krige og konflikter var godkendt af Gud og ikke af mennesker eller jordiske regeringer.

I modsætning hertil havde disse tidligere oplevelser for Israel i Det Nye Testamente tjent deres formål, hvad Gud angik. Dette formål var, at de erfaringer, de havde gjort sig gennem disse vanskelige oplevelser, skulle tjene som en "lærer", der kunne føre dem til Kristus, Fredsfyrsten. Galaterbrevet 3:24

Jesus afviste begreberne vold og krig. Han underviste ved sit eksempel og gennem indførelsen af et bud om at "elske Herren din Gud af hele dit hjerte" og "elske din næste som dig selv". (Mattæus 22:37,39). Denne nye holdning til vores fjender afviser brugen af magt, vold og drab. Derfor siger Paulus til os: "Streb efter fred med alle mennesker og efter hellighed, uden hvilken ingen skal se Herren." Hebræerne 12:14

Snart vil vores indledende skriftsted blive opfyldt: "Han bringer krige til ophør til jordens ende; han bryder buen og hugger spyddet over; han brænder stridsvognen i ilden." (Salmerne 46:9). Guds ord lover desuden: »Vold skal ikke mere høres i dit land , ødelæggelse eller ødelæggelse inden for dine grænser; men du skal kalde dine mure Frelse og dine porte Ros.« (Esajas 60:18). Alle dem, der er blevet dræbt som følge af krig og andre voldelige handlinger, vil blive oprejst fra de døde. (Johannes 5:28,29). Alle mennesker vil en dag opleve evig fred og få mulighed for at leve i harmoni på en genoprettet, perfekt jord for evigt. Et sådant herligt resultat vil være kulminationen på genoprettelsen af "alt det, som Gud har forkyndt ved sine hellige profeters mund siden verdens begyndelse." Apostlenes Gerninger 3:21